

علت و نحوه نامگذاری هفته وحدت

فاصله میان ۱۲ ربیع‌الأول، سالگرد ولادت پیامبر اکرم(ص) بنا بر روایت اهل سنت، تا ۱۷ ربیع‌الأول، تاریخ ولادت رسول‌الله(ص) محمد(ص) بنا بر روایات موجود در شیعه، در ششم آذرماه سال ۱۳۶۰ از سوی امام خمینی(ره)، به عنوان هفته وحدت نام‌گذاری شده است.

پیروزی انقلاب اسلامی که در سایه وحدت ملت و اقشار و طوایف زیر پرچم اسلام به تحقق پیوست، موجبات وحدت ملل مسلمان را فراهم کرد؛ این وحدت به صورت حرکت و نهضت اسلامی علیه طاغوت و سلطه‌های اشغالگران و استعمار منجر به پیروزی انقلاب اسلامی شد.

امام خمینی(ره) در واکنش سیاست خصمانه تفرقه‌افکنی میان شیعیان و اهل‌سنت، فرمودند: «از ملی‌گرایی خطرناک‌تر و غم‌انگیزتر، ایجاد اختلاف بین اهل سنت و جماعت شیعیان و القای تبلیغات فتنه‌انگیز و دشمن‌ساز میان برادران اسلامی است، بحمدالله تعالی در انقلاب اسلامی ایران هیچ اختلافی بین دو طایفه وجود ندارد و همه با دوستی و اخوت در کنار هم زندگی می‌کنند، اهل سنت که در ایران جمعیتش بی‌شمارند و در اطراف و اکناف کشور زیست می‌کنند و دارای علما و مشایخ بسیار هستند با ما

برادر و ما با آن‌ها برادر و برابریم و آنان با نغمه‌های نفاق افکنانه‌ای که بعضی جنایت کاران و وابستگان به صهیونیسم و آمریکا ساز کرده‌اند، مخالف‌اند. برادران اهل سنت در کشور اسلامی بدانند که عمال وابسته به قدرت‌های شیطانی بزرگ خیرخواه مسلمین و اسلام نیستند و لازم است مسلمانان از آنان تبری کنند و به تبلیغات نفاق‌افکنانه آنان گوش فرا ندهند. من دست برادری به تمام مسلمانان متعهد جهان می‌دهم.»

اندیشه شکل‌گیری هفته وحدت و برپایی جشن مشترک شیعه و سنی در این هفته برای اولین بار پیش از انقلاب به پیشنهاد آیت‌الله خامنه‌ای در دوران تبعید در سال ۵۶ به شهر ایرانشهر سیستان و بلوچستان مطرح و اجرا شد.

بر این اساس، چون روز ولادت پیامبر اکرم(ص) طبق روایات شیعه ۱۷ ربیع الاول و طبق روایات برادران اهل سنت ۱۲ ربیع الاول است و برگزاری دو جشن چندان خوشایند نیست، در ۶ آذر ۱۳۶۰ طی پیامی از طرف قائم مقام رهبری روزهای دوازدهم تا هفدهم ربیع‌الاول هر سال قمری به عنوان هفته وحدت اعلام شد تا در ایران و سراسر جهان اسلام با تشکیل اجتماع و کنگره اسلامی و جشن، ضمن تحکیم وحدت و برادری اسلامی، به پیشبرد انقلاب جهانی اسلام کمک شود، از آن زمان تا کنون در ایران و سایر کشورهای اسلامی هفته وحدت با شکوه تمام برگزار می‌شود.

رهبر انقلاب در کتاب خاطراتشان آن‌را این گونه نقل می‌کنند: تقسیم‌بندی طایفه‌ای در ایرانشهر، متأسفانه به جدایی مساجد سنی از مساجد شیعه منجر شده بود. اهل سنت مساجد کوچکی داشتند که هر کدام چند نمازگزار داشت و شیعیان، یک مسجد داشتند که تمام سال تعطیل بود! پیشنهاد احیای مسجد را که دادم، بسیار تأیید کردند. نماز و سخنرانی کوتاه بعدش، از بلندگو پخش می‌شد و این کار، نقش مهمی در احیای روحیه شیعه منطقه داشت؛ همان‌طور که اثر مثبتی بر مؤمنین اهل سنت داشت، وقتی التزام ما به نماز، قرائت فصیح و تنوع سوره‌های قرآنی در قرائت را می‌دیدند به تدریج، روابط، بین ما و علمای اهل سنت عمیق شد.

به برنامه‌ای عملی، برای زدودن موانع روانی بین شیعه و سنی فکر کردم. باب گفت‌وگو را با یکی از علمای اهل سنت باز کردم. به او گفتم: «مسئولیت اسلامی بر ما واجب می‌کند که به آینده اسلام و خطرهایی که آن‌را تهدید می‌کند و موانعی که مقابل آن می‌ایستد، نگاه کنیم؛ و تمام مسلمانان، بدون در نظر گرفتن تعلق مذهبی‌شان، با این نگاه آینده‌نگر، مسئولیت‌های خطیری خواهند داشت.

اما اگر به نبش گذشته و جستجو در کتاب‌های قدیمی‌ها درباره مواضع اختلافی پردازیم، این به هیچ چیز جز تشدید کینه‌ها و هیجان احساسات منجر نمی‌شود و در این، هیچ مصلحتی برای اسلام و مسلمین نیست.

همچنین به او گفتم: این حرف، به این معنی نیست که اتصالمان با گذشته را قطع کنیم، ماهیت فکری و اعتقادی ما با این گذشته مرتبط است؛ ولی همکاری ما باید بر اساس آینده و این نگاه آینده‌نگر باشد. در چارچوب این تصور، طرح یک برنامه کوچک را ریختم: برگزاری جشن مشترک بین اهل سنت و شیعه، در روزهای دوازدهم ربیع‌الاول، که تاریخ ولادت حضرت رسول(ص) به روایت اهل سنت است، تا هفدهم آن، که تاریخ مولود مبارک به روایت شیعه است، و بر آن توافق کردیم.

یادداشت از مسلم محمدی/کارشناس هیئات مذهبی اداره تبلیغات اسلامی شهرستان شهرکرد به نقل از ایکننا